

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Marcello Ancerano episcopo, & eius hææsi & abdicatione. Capvt XXXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

Nicæno æditam innouare : ac tamen non auderent palam denegare filium patri consubstantialē esse (pro certo enim sciebant imperatorem ita sentire) aliam tamen formulam composuerunt, verbaque fidei in cōcilio Nicæno editæ ab episcopis Orientis, interpretationibus quibusdam additis, recepta esse, omnibus indicarunt. Quæ quidē formula & sensus eiusdem effecerunt, vt superior controuersia in disceptationem rursus vocaretur, & cum iam videretur sedata esse, de integro agitatetur.

*De Marcello Ancerano episcopo, & eius heresi
& abdicatione CAPVT XXXI.*

DVM hæc geruntur, episcopi Constantinopoli cōuocati Marcellum episcopum Ancyre, quod est oppidū Galatiæ, vt nouæ doctrinæ authorem (nam filium Dei principium ex Maria habuisse, & regnum eius finē habiturum asseruit, & librum quendam de hac re composuit) gradu episcopali abdicarūt, ecclesia expulerunt, & Basilio, qui tū in dicēdo tū in docēdo, disertus putabatur, ecclesiæ Galatarum episcopatū detulerūt. Scripserunt itē ad ecclesias in illis locis sitas, vt Marcelli librum conquirerent, eumque cremandum curarent, & si quos reperirent eius opinionis fautores, eos ad fidem catholicam traducerent. Significarunt porrò se non totum librum, quippe qui pluribus scriptus esset, subiunxisse suis literis, sed certas solum sententias in illis inseruisse, quæ ostenderent Marcellum hæc, quæ modò diximus, sensisse. A nonnullis tamen dicebatur ista à Marcello dicta esse, velut de eisdem solum quærente : & ab Eusebio, & suis sectatoribus ad imperatorem per calumniam delata, perinde ac si Marcellus eadē constanter asseuerasset. Nam hos ei grauiter succensuisse, quòd neq; in concilio Tyri vrbs Phœnicia habitò, ipsorum decretis consentiret, neque Hierosolymis de Ario in ecclesiā admittendo concederet, neque cōsecrationi magni templi ibi à Constantino ædificati interesse vellet, idq; nō alia de causa, quàm vt ipsorū vitaret communionē. Deniq; scripsere isti ad imperatorē, hæc q; ad calumniā probandā ei detulere, q; ipsū quoq; Marcellus ideo cōtumelia affecerat

G iij quòd

SOZOMENI HISTOR.

quòd dedignatus esset consecrationem templi Hierosoly-
mis extructi sua presentia honorare. Causa autem, cur Mar-
cellus accusatus sit, fuit Asterius quidam sophista Cappa-
docia, qui cū libros de religione Christiana, opinioni Arii
consentientes scripsisset, per oppida circumcurfare, eosque
episcopis demonstrare cœpit, conciliis deniq; vbiq; con-
uocatis interfuit. Cui Marcellus contradicens, in opinionē
Pauli Samosatēni, seu sponte, seu imprudens, nescio, dela-
psus est. Verū postea, cum in concilio Sardicensi ratione
ostendisset se haud quaquam ita sensisse, ad episcopatū de-
nuo restitutus est.

*Quòd Constantinus magnus paulo postquam sa-
cro sancto baptisate initiatus erat, excedēs ē
vita, in sanctorum apostolorum templo cōditus
est.*

CAP. XXXII.

Imperator autem, cum iam antea imperium filiis suis Ca-
saribus distribuisset, & partem illius, quæ vergit ad occi-
dum solis Constantino & Constantio, partē autem ad O-
rientem spectantem Constantio assignasset, quoniam cor-
pore agro iam & languenti fuit, ideo Helenopolim adue-
nit, balneis sua natura calidis vsurus. Ac cum morbo vehe-
mentius vrgeretur, Nicomediam deportatus est. Ibi autem
cum in suburbij commoraretur, sacrosancto baptisatis
mysterio initiatus est. Qua re magnopere delectatus, grati-
as egit deo. Factoq; testamento, imperium filiis, vt supra
demonstratum est, dispertiuit. Romæ autem antiquæ, &
Constantinopoli priuilegia quædam præ cæteris eximia re-
liquit testamentum commisit presbytero illi, quem tamen
Arii fautor fuit, tamen ob vitæ integritatem Constantia so-
ror eius iam moriens commendauerat. Cui iureiurando a-
stricto mandauit, vt Constantio, simul vt accēderet, illud
daret. Nam neq; iste, neque alius ex cæsaribus patri moriē-
ti præsto aderat. Quæ cum imperasset Constantinus, ad pau-
cos dies vitam propagans, circiter quintum & sexagesimū
ætatis suæ annum moritur. Ex quorū annorum numero tri-
ginta & vnum regnavit: Christianæ religionis fautor ma-
ximus, quippe qui primus imperatorū ad ecclesiā ampli-
candam